

[Behnke]

man mener, beslutningen skal opretholdes, på trods af at regeringen forsøger at løbe fra det. Udgifterne til hjemmehjælp er indregnet i finansloven for 1989, og regeringen vidste udmærket i december måned, at der ikke var flertal for at ændre den beslutning om, at hjemmehjælpen skal være gratis fra 1. juli i år.

Lad være med at sige, at Fremskridtspartiet dér er med til at forøge de offentlige udgifter. Det er ganske enkelt ikke korrekt.

Det, der er kendetegnende for det med insulin, det med hjemmehjælpen og det med reguleringen for pensionister, vi skal snakke om som det næste punkt på dagsordenen, er, at Fremskridtspartiet ikke vil være med til, at man, når der skal spares på de offentlige udgifter, starter hos de syge og de gamle.

Det er da rigtigt, at de syge og de gamle er en væsentlig udgift på de offentlige budgetter, og sådan skal det blive ved med at være. Så længe vi frådser med den ene milliard kroner efter den anden til noget så fuldstændig unødvendigt som flygtninge, udlændinge, ulandsbistand, kultur osv. osv., så længe der er de store tal på de offentlige finansers udgiftskonti, så er Fremskridtspartiet ikke at finde, når der skal spares hos de syge og hos de gamle.

Dertil siger finansministeren, at et sådant politisk standpunkt kan man jo have. Ja, og vi er, hvad Fremskridtspartiet angår, 16 mandater, der har den holdning.

Så siger finansministeren, at dette forslag skal vedtages, inden Folketinget går på sommerferie, for ellers går det grueligt galt med de offentlige finanser. Hvis det her forslag skal vedtages, inden vi går på sommerferie, kan jeg igen kun sige, at så undrer jeg mig over de meldinger, der er kommet i hvert fald i pressen, gående ud på, at der skulle være indgået en aftale mellem Socialdemokratiet og regeringen. Og det undrer mig at høre den debat, der har været om det her forslag mellem Socialdemokratiet og regeringen, eftersom man tilsyneladende hoppede i kanen med hinanden sidste nat.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Først til hr. Nyrup Rasmussen. Det er klart, at der i forbindelse med finanslovaftalen i december 1987 var tale om et engangsløfte. Det var også, hvad jeg sagde i min svartale. Men det medfører naturligvis ikke, som jeg også har givet udtryk for, at man så ikke halvandet år ef-

ter har mulighed for at fremsætte forslag om, at man ikke gennemfører en kommende regulering. Det er klart, at de økonomiske forudsætninger spiller en betydelig rolle, og jeg gentager, at en væsentlig del af argumentationen for regeringens forslag netop er at give det klare indkomstpolitiske signal, at man ikke skal have mere, end andre får, når vi ser på modtagerne af indkomstoverførslerne som helhed.

Så kunne man selvfølgelig godt, det erkender jeg, i en fodnote, eller hvad det skulle være, i forhold til tabellen i lovforslaget have anført, at når realindkomstudviklingen for dagpenge-modtagerne er, som den er i 1989, så skyldes det bl.a. finanslovaftalen i december 1987. Det ville vist være lidt utraditionelt, for nu at udtrykke det mildt, men jeg erkender, at man selvfølgelig kunne have gjort det. Den omstændighed, at vi ikke har gjort det, har jo ikke medført, at hr. Nyrup Rasmussen ikke har forstået det. Jeg må sige af hensyn til den almindelige opklaring af sagerne, at det i hvert fald ikke har været noget problem.

Hvad angår spørgsmålet om udviklingen i statsfinanserne igennem 1980'erne, vil jeg godt sige, at det ikke bare er bedre beskæftigelse og øget vækst i samfundet, der er årsag til den bedre statsfinansielle situation. Det er naturligvis også den stramme udgiftspolitik, som har været ført siden efteråret 1982.

Men jeg er selvfølgelig enig i, at en væsentlig forudsætning for at løse vores økonomiske problemer er yderligere vækst i den private sektor. Jeg har også forstået det sådan, at det egentlig er en del af grundfilosofien i Socialdemokratiets nye økonomiske plan.

Forudsætningen for større vækst i den private sektor er en bedre konkurrenceevne, bedre investeringsmuligheder for virksomheder osv. osv. Det er også spørgsmålet om, at lønmodtagerne får noget ud af den sidst tjente krone. Det er også med til at skabe øget vækst i samfundet. For at alt dette kan ske, må der føres denne stramme offentlige udgiftspolitik. Derfor forslaget, som det ligger.

Så vil jeg godt sige til hr. Jes Lunde, at når jeg sagde i min afslutning, at dette tema fortsat står på dagsordenen, og det er jeg overbevist om at det gør, så er det ikke, fordi jeg ikke har forstået meldingerne her i dag, ikke har forstået, at der ikke er flertal for lovforslaget, nøjagtigt som det ligger. Men der er også tale om at tage stilling